Ч. 2 Субота 4 (16) січня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

Справи зелізничі.

На засіданю Палати послів дня 13 с. м. предложило правительство справоздане комісиї зелізничої з внесенєм будови зелізниці Стрий-Ходорів коштом 3,150.000 зр. Зелізниця та буде мати більше загально-державне, стратеґічне значінє.

Пос. Лупул промавляв за установленєм самостійної дирекциї руху в Чернівцях, до котрої би належали всї зелізниці на Буковині. Бесїдник виказував, що то не відповідно, щоби інтересовані в справах зелїзничих на Буковинї мусїли звертати ся до провінціонального міста і до того ще в иншім краю. Найбільша недогідність в тім, що інспекторат в Чернівцях не має права принимати урядників і низшу службу. — Пос. Кафтан доказував, що треба старати ся зменшити дефіцит зелїзниць державних, котрий виносить кругло 52 міліонів. Щоби его зменшити, треба би підвисшити тарифи о 30 до 40 процент. Але зелїзниції державні побудовані не на податок, отже дефіцит можна би зменшити лиш через розумний заряд тих зелїзниць.

Опісля промавляв міністер зелїзниць Гуттенберґ. Міністер доказував насамперед, що господарка на зелїзницях державних в 1896 р. представляє ся досить добре і що треба буде конче поліпшити стан матеріяльний урядників зелїзничих, особливо же урядників низшої катеґориї. Міністер дбає о то, щоби з урядниками поступовано справедливо. Поступованє в справі кваліфікациї урядників вже змінено, а над реформою приписів о поступованю дисциплінарнім веде ся тепер робота.

Міністер обговорював відтак справу зелїзниць льокальних і оказав, що відносини в сїй справі не суть некористні. Зелїзниції третого ряду розвивають ся добре. Тепер ведуть ся переговори в справі наданя концесиї на будову зелїзниції Тшебіня-Сиавці, а зелїзницю Розвадів-Переворск готове правительство будувати. Правительство готове завести також друге сполученє Відня з Триєстом.

Пильні внесення послів Левановского і Романчука.

По промові ще кількох бесїдників в справі зелїзниць вела ся дальша дебата над пильними внесенями послів Левановского і Романчука.

Пос. Романчук мотивуючи своє внесенє, взивав правительство, щоби наказало своїм властим поступати при виборах коректно і наводив при тім всілякі події з послїдних виборів до сойму, та висказав обаву, щоби они не повторили ся при виборах до Ради державної. Бесїдник пригадав відтак, що его інтерпеляция в справі надужить при виборах остала ся доси без відповіди.

Президент міністрів, ґр. Бадені, відповідаючи в справі обох пильних внесень звернув насамперед увагу Палати послів на то, що оба ті посли підносили вже по кілька разів жалї на галицких урядників. Мушу отверто признати ся — казав п. президент міністрів, — що ті жалї не роблять вже на мене великого враження, бо всї доходженя роблені з причини давнїйших жалів і інтерпеляций, виказали майже завсїгди повну безосновність роблених закидів і позаяк всї репрезентанти Галичини без ріжниції народности, з виїмкою сих двох послів, висказували инші, просто відмінні погляди на пануючі в Галичинї відносини. Коли я на внесену інтерпеляцию не відповів вже давнїйше, то лиш для того, що она не мала би иншого успіху, як лиш заявленє, що анї один факт не показав ся зовсім правдивим. Доходженя виказали всюди, що річи грубо пересаджено, перекручено і предоставлено фальшиво так, що не може виступити анї против нїякої власти, анї против нїякого урядника. Інтерпелянти навели пятьох старостів, а іменно з Калуша, Станїслава, Стрия, Жовкви і Жидачева. Я зарядив як найточнїйші доходженя і дійшов по совістнім розслїдї до результату, що всї наведені конкретні жалоби (було їх звиш 30) суть по части зовсім пустими видумками, по части перекрученєм і пересадженєм правдивого стану річи, по части же містять в собі зовсїм не доказані твердженя а навіть не даючі ся доказати.

Нема сумнїву, що кождий горожанин а тим більше посли мусять домагати ся коректного поступованя властий, іменно при виборах. Не хочу, щоби хтось, хоч би на хвильку думав, що правительство або я міг видумати інструкциї противні тїй засадї. Отже заявляю тут торжественно, що кладу найбільшу вагу на коректне, законне поступованє властий при виборах.

Що до бесїди намістника Галичини при

2)

Послїдний з Моґіканів.

(Повість Джемса Фенїмора Купера).

(Дальше)

Чоловік той пішов тепер гордо поміж слуг, що чекали на ґенерала Вібба, та висказував зовсім свобідно і безвзглядно свої погляди о стоячих тут конях.

— Я би заложив ся, друже — казав він — що отсей кінь не з тутешного приховку, але десь з далеких країв, може таки й з того малого острова, що за синою водою?

Голос его відзначав ся як-раз такою самою лагідностию і милозвучностию, як его тїло правильностию будови.

— Можу без хвальби говорити о таких річах — казав він дальше — бо я видів оба порти, той, що єсть при устю Тамізи і зве ся іменем столиці старої Анґлїї, і той, що зве ся „портом“ з додатком слова „новий“. Але ще нїколи не видів я такого, що був би так дуже подібний, як отсей, до того правдивого коня воєнного в сьвятім письмі. „Тупотить долиною і тїшить ся своєю силою; іде збройним на стрічу. До труб каже ґі! ґі! — а битву вітрить вже здалека — та й грімкі голоси проводирів і воєнні крики“ — Майже здає ся, що та прикмета ізраильского коня перейшла з рода в рід аж до наших часів — хиба ж не так, друже?

А що не дістав відповіди на ті слова сьвятого письма, то став придивляти ся докладнїйше мовчаливій людині перед собою і знайшов тут новий предмет свого подиву.

Кинув оком на індиянського глядатая, що вечером день перед тим приніс був до табору непожадану вість, а котрий випростувавшись стояв тихенько і не рушив ся навіть. Але хоч стояв в повнім спокою і з характеристичною рівнодушностию приглядав ся живій і рухливій вештанинї, то все-таки сей спокій дикуна був змішаний з виразом понурої дикости, котра таки направду могла звернути на себе увагу ще досьвіднїйших очий, як ті, що з нетаєним дивом споглядали тепер на него.

Краян мав ніж і томаган свого племени, а все-таки не зовсім виглядав на борця. Противно, слїдно було по нїм якусь недбалість, хоч то може були лиш наслїдки перебутого недавно великого напруженя. Краски воєнного малюнку на его лици сплили ся були разом, від чого его дикі черти виглядали ще лютїйшими, набрали ще більше відражаючого виразу. Єго палкі очи сьвітили ся як зьвізди зпоміж тої мішанини красок, стрітили ся на малу хвильку зі здивованим поглядом тамтого другого, відвернули ся відтак трохи нїби хитро, трохи з погордою і споглядали стовпом наперід себе.

Увагу білого звернули тепер на себе инші предмети. Підходячі що раз близше лагідні голоси сповіщали, що появляють ся ті, котрих так довго ожидано, а простодушний чоловік, що подивляв воєнного коня, побіг тепер до малої, худої шкапи з рідким хвостом, спер ся ліктем на вовняну дергу, що служила замість сїдла, та приглядав ся спокійно новому рухови, підчас коли лоша коло шкапи скубало собі і дальше травичку.

Молодий мужчина в мундурі корони підвів дві дами до коний, а по їх одежи було видко, що они готові пустити ся в трудну дорогу лїсами. У молодшої (хоч обі були дуже молоді), коли легкий, ранний вітер підвіяв спадаючий з повстяного капелюха вельон, показало ся біленьке як снїг личко, красне, мов золоте, волосє і синї очи. Навіть раннє зарево не було делїкатнїйше, як румянцї на єї личку, а настаючий день не усьміхав ся милїйше, як она усьміхала ся до молодого мужчини, що помагав їй сїсти на коня.

Друга дама, котрій офіцир, як здавало ся, оказував таку саму чемність, укривала умисно свої черти перед очами вояків з якимсь легеньким слїдом поваги, по котрій видко було, що она має чотири або пять лїт досьвіду більше. Єї стать, хоч так само правильна і повабна, була значно повнїйша і зрільша, як єї товаришки.

Ледви що обі дами посїдали на конї, як і їх товариш вчинив ся на сїдлї, а відтак всї троє поклонили ся впослїдпе ґенералови Віббови, що стояв на порозї острога та дивив ся, як они від'їзджають, і поїхали коротким труськом, а за ними і служба, на північ. Зразу і словечком не відозвали ся до себе, аж із уст молодшої дами вирвав ся слабий крик, коли індиянський глядатай зовсїм несподївано пересунув ся попри неї і станув попереду малого походу. Хоч сей наглий і несподїваний рух Індиянинина не визвав у єї товаришки анї голосочка, то все таки відслонила она трохи ве-

відкриту Сойму, то я еї читав з великою увагою і мушу заявити, що годжу ся на ню вповні, від першого до послідного слова, а то з причини, що она есть оперта на докладнім знаню краю. П. намістник не говорив анї о партиях, анї не виступав против нїякої партиї, отже закид есть зовсїм неоправданий. Впрочім хто знае намістника Галичини, то не може погадати, щоби він був в силї инакше поступати або терпіти незаконне поступоване властий, навіть хоч би, що не імовірне, підійшов до него куситель в особі президента міністрів.

Наконець заявив п. президент міністрів, що правительство буде безвзглядно на то уважати, щоби власти, котрим поручено переведенє виборів, поступали законно. (Грімки брава і оплески).

Новинки.

Львів дня 15-го січня 1897.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** ухвалила між иншим на засїданю з дня 11-го с. м.: 1) Затвердити іменоване о. Войт. Розебайгера римо-кат. пароха в Надвірнії на духовного члена окружної ради шкільної в Надвірнії; 2) визначити на другого представителя учительства до окружної ради шкільної в Жовкви Ів. Маера управителя тамошної 5-кл. школи мужеской; 3) іменувати учителями в народних школах: Володисл. Ясиньского управителем 2-кл. школи в Яричеві новім, Стеф. Арбесбавера учителем в Сільци, Ник. Максимяка управителем 2-кл. школи в Підгородищу, Луку Стадника учителем в Глядках, Жигм. Вольского старшим учителем 5-кл. школи в Косові, Филип. Шумску молодшою учителькою 4-кл. школи в Микулинцях, Теоф. Микульского управителем 2-кл. школи в Підмихайлю, Мар. Новицку старшою учителькою 3-кл. школи в Зубри, Володим. Залужного учителем в Черниховi, Стеф. Зварича управителем 2-кл. школи в Баворові, Петра Лятавця управителем 2-кл. школи в Сетеши, Ів. Гжебеновского старшим учителем, Елис. Поцїпну старшою і Юл. Гжебеновску молодшою учителькою при 5-кл. школї в Жидачеві, Фр. Свошовского старшим учителем 5-кл. школи мужеской в Раві, Фр. Ірвота управителем і Ів. Небельского старшим учителем при 6-кл. школї мужеский в Золочеві; 4) іменувати суплентами в гимназиях: Болесл. Блажка в Стрию, Ант. Панка в IV-тій гимназиї у Львові, Володим. Полотницкого в Стрию, Богд. Гофа в Коломиї; 5) перенести суплентів в гимназиях: Володим. Стемпеня з Бродів до Терполя, Алекс. Яворского з II-ої гимназиї у Львові до Бродів, Теоф. Мрппа з Дрогобича до II-ої гимназиї у Львові, Зеф. Цвикливьского з Бродів до Ярослава; 6) затвердити в учительстві о. Дион. Дорожиньского в академичній гимназиї у Львові; 7) зорганізувати від 1-го вересня 1897 однокласову школу народну в Ланах; 8) виключити громаду Ковалївку зі шкільного округа в Стопчатові і зорганізувати окрему народну школу в Ковалївцї від 1-го вересня 1897; 9) перемінити від 1-го вересня 1897 школи 1-клясові на двоклясові в Почапинцях, Ганачеві, Княждворі; 10) установити другу посаду учителя жидівскої релігії для народних шкіл в Ярославі від 1-го вересня 1897; 11) приймити до відомости справоздане з люстрациї гимназиї в Бонковицях коло Хирова; 12) поручити до бібліотек народних шкіл часопись „Дзвінок", рочник VII. з року 1896.

— **Є. Ем. кардинал Сильвестер Сембратович** виїхав на кілька днів до Унева.

— **Новий уряд почтовий** увійде в житє дня 16-го с. м. в Конюшкові, повіта брідского. До округа доручень того уряду будуть належати місцевости: Конюшків, Бовдури, Білявці і Берлин та обшари двірскі Шнирів і Клекотів.

— **Наглою смертию** помер вчера рано у Львові на двірци Підзамчє Йосель Камельгар, 50-лїтний арендар з Пропович, котрий приїхав до Львова, абы піддати ся лїкарскій операциї. Висїдаючи з вагона упав трупом, як кажуть лїкарі, в наслідок застою кишок.

— **З Бережанщини пишуть нам**: Дня 3-го січня 1897 утїкли з громади Урмань господареви Наконечному два конї, а то лошиця гнїда з білою плямкою на носї, 2 лїт і 9 м., вартости 60 зр. і лошак карогнїдий, на голові біла латка, вік 9 місяців, вартости 30 зр. Суть признаки, що утїкли в околицю Тернополя.

— **Оселедець, що жив без води.** Американьскі газети видумали таку річ: Професорови Лярови — пишуть они — удало ся довести в дуже цікавий спосіб, що звір може принорови свій організм до цїлком відмінних условий житя. Він внуєтив живого оселедця до басена з морскою водою і там робив свої досліды. Що дня вичерпував лїтру морскої води з басена, а доливав лїтру солодкої води. Здавало ся, що оселедець навіть не чує того і плинав собі здоровий і веселий і їв так само смачно, хотяй за короткий час в басенї була сама солодка вода. За помочию розумно приладженого приряду зачав тепер проф. Ляер помпувати богато воздуха до басена так, що оселедець мусів у воді від часу до часу віддихати не тілько водою, але і чистим воздухом. З початку оселедець ослаб був очвидно, але за короткий час прийшов знов цїлком до себе і професор міг уже поволи вичерпувати воду з басена. Не минуло і пів року, а оселедець віддихав уже самим воздухом і жив без води. Єго видобули з басена і всадили до клїтки, де скакав весело і з'їдав мухи, павуки і другі малі комахи. Тілько одно лишило ся єму з єго морскої вітчини — непастанна спрага. Пив води без кінця і міри. Одного разу випало так, що проф. Ляер мусів зіставити свого оселедця на кілька годин самого, та щоби не дати єму згинути зі спраги, зіставив коло него в клїтцї великий збанок води. Коли вернув, побачив з зачудованєм, що оселедець десь утїк з клїтки. Зачав за ним шукати і переконав ся, що спрагнений оселедець залїз до збанка, а що забув зовсїм плинати та віддихати у воді — утопив ся в збанку води!... Сарака оселедець!

— **Чума в Індиях**, що прокинула ся там минувшого місяця, ширить ся що раз грізнїйше і про ню надходять чим раз сумнїйші вісти. Кореспондент лондоньского дневника Daily Mail пише з Бомбаю: Урядовий бюлетин голосить, що в Бомбаю западає на чуму денно 177 осіб, а з них 130 умирає. Населенє Бомбаю нинї дуже здесятковане. Хто може, утїкає з зачумленого міста; досы вибрало ся з міста по-над 200.000 осіб; для дотичних одиниць річ се добра, але з другої сторони утїкаючі розносять пошесть усе дальше. Страх, який огорнув мешканців, годї і описати. Захорує хто дома, родина втїкає, а хорого полишає на волю Божу. Матери кидають захорівші дїти на улицю і утїкають від них; дїти знов полишають на волю Божу занедужавших родичів, супруг супруга, сестра брата і т. д. Трупів

льон, а на еї личку проявив ся вираз повен сочувства, подиву і страху, коли очи еї слїдили за еластичними рухами Індиянина.

Коси у сеї дами сьвітили ся і були чорні, як піра у крука; лице еї було смагляве, але від живо кружачої крови ніби ще темнїйше. Безконечно деликатні, правильні черти були чудово красні. Она тепер сьміяла ся, як би із своеї власної байдужности, а коралеві уста показали при тім біленькі як перли зуби, заслонила знову чим скорше лице велоном, спустила головку і їхала дальше, мов би гадками несла ся десь далеко від свого окруженя.

Глава друга.

Підчас коли одна з тих любих душечок, які ми представили нашому читателеви, задумала ся, опамятала ся друга борзо з малого страху, стала сьміяти ся сама з себе, і жартуючи відозвала ся до молодого мужчини:

— Чи тут у вас богато таких страхів в сих лїсах, Геварде, чи може отсе з'явище вызване лиш на нашу втїху? В сїм послїднім случаю вдячність не дає нам промовити, але в першім случаю будемо мусїли — Кора і я — показати свою вроджену відвагу, заким ще стрітимо ся зі страшним Монкальмом!

— Сей Індиянин то „глядатай" нашої армії і звичаєм у свого народу уважає ся за героя — відповів молодий офіцир. — Він обіцяв ся завести нас мало звістними стежками скорше до озера, як би ми зайшли туди ідучи за повільним походом войска.

— Він менї не подобає ся — сказала дама — по трохи з видуманого, по трохи з правдивого страху. Ви чей єго знаєте, Геварде, бо певно так легко не здали би ся на него.

— Скажіть радше, Алїсиє, що я би Вас не здав на него — відповів молодий мужчина з повним виразом. — Я знаю єго дїйстно, инакше би я єму не вірив, а вже найменше в сїм случаю. Впрочім кажуть, що він Канадиєць, а мимо того служив у наших приятелів Могаків, котрі, як знаєте, належать до тих шістьох сполучених народів. Дивний случай, в котрий вмішаний і Ваш батько, а в котрім дикун зазнав злого обходженя ся, завів єго в наш табор — але він вже забув ту подію. Досить, що він тепер нашим приятелем.

— Коли він був ворогом мого батька, то тим більше не може менї подобати ся — відозвала ся дівчина тепер вже таки на правду налякана. — Заговоріть що до него, майоре Геварде, я би хотїла почути єго голос. Ви знаєте, як велику вагу має у мене звук і враженє людского голосу.

— Було би надармо, бо він каже, що не розуміє по англійски, а тепер, коли війна визвала всю єго повагу, то він від свого не відступить. Але ось він чогось станув — мабуть ми доїхали до тайної стежки, котрою маємо пустити ся.

Здогад майора показав ся оправданим. Коли доїхали до того місця, де дикий станув і показав в гущавину, що тягнула ся попри войсковий гостинець, побачили они стежинку, що крутила ся лїсом, як-раз на тілько широку, щоби було досить місця на одну особу.

— Отже отсе наша дорога! — сказав молодий чоловік з тиха. — Не показуйте по собі нїякого недовіря, бо могли би-сте тим легко викликати ту небезпечність, якої боїте ся.

— А ти як думаєш, Коро? — спитала нерішима. — Чи не безпечнїйше нам їхати в супроводї войска, хоч і як би нам не мила була єго присутність?

— Ви помиляєте ся що-до місця дїйстної небезпечности, Алїсиє, бо не знаєте установи сих дикунів — запримітив Гевард. — Коли в сїй сторонї суть взагалї дикі люди, що неконче імовірне, бо наші шпігуни всюди волочать ся, то они певно держать ся войска, де їх жде найбільше скальпів. Дорога, котрою іде войско, загально звістна, а наша мусить ще бути тайною, бо еї вибрано лише що перед кількома годинами.

— Хиба-ж маємо недовіряти сему чоловікови — відозвала ся Кора — длятого, що у него не такі звичаї, як у нас, і що у него темнїйше тїло?

Алїсия вже не вагала ся і пустилась за глядатаєм, а Гевард споглядав на Кору з нетаєним подивом і старав ся прокладати їй дорогу. Служба не пішла за ними, лиш прилучила ся до войска, бо так розпорядив еї бистроумний проводир, щоби тим способом зменшити число слїдів на земли, наколи-б канадийскі дикуни дїйстно так далеко випередили головну силу своєї армії.

Зла дорога вузонькою стежкою спинила на якусь хвильку всю розмову, аж із гущавини, що росла широко краєм лїса, дійшли до високих, темних зворів. Тут вже мали менше перешкоди в своїй дорозї і пігнали кіньми трохи скорше.

Молодий офіцир розпочав якусь розмову з їдучою поза ним Корою, коли поза ними почув ся тупіт коня і спонукав єго пристанути; за єго приміром пішло й цїле товариство, щоби підождати роз'ясненя сеї несподіваної пригоди.

За кілька хвиль опісля видко було як малий коник як би якась жовта серна, гнав попід високі і рівні сосни, а на нїм сидів той чоловік так дивно неправильної будови тїла, котрого ми в попереднїй главі описали, а котрий підганяв тепер шкапу так, що она бігла так скоро, як лиш сил їй до того ставало.

Коли він вже на земли дивно виглядав, то тим дивнїйше виглядав на кони. Підносив що хвиля свою велику стать на стременах, через що внаслїдок своїх невичайно довгих ніг то виростав до величезної висоты, то знов скулював ся так, що подобав майже на якогось опира.

Похмурне чоло Геварда випогодило ся і усьміх проявив ся на єго лици. Алїсия не дуже вдержувала ся від сьміху, який еї брав, а навіть чорні, задумчиві очи Кори засьвітили ся і проявляли ту веселість, яка була Корі вро-

хоронять найбільше жовнїри, приневолені до того військовою субординацнєю; инакше множество трупів лежало би непогребаних. По кладовищах пси відпорпують і їдять трупів. Убогі доми по передмістях, де люди вимерли або утїкли, палять. Власти роблять все можливе в боротьбі з страшною язвою, однак годї зробити богато задля релїґійного консерватизму індийскої людности, а відтак задля недостатку виобразованих по европейски лїкарів. — Найвисша рада санїтарна у Відни ухвалила оногди средства осторожности супротив пануючої в Індиях пошести. Отже заборонено з цїлої Азиї, з виїмком российскої, привозити стару одіж, біле і т. ин., а також постановлено старати ся по змозї запобігати, щоби могаметани з Босни і Герцеґовини удавали ся до Мекки, а тих, котрі таки виберуть ся туди, піддати надзорови санїтарному.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 15 сїчня. Палата послів ухвалила вчера етат мінїстерства рільництва і приступила до дискусиї над етатом мінїстерства рільництва. В середу на другий тиждень буде мабуть залагоджена справа конґруи а евентуально і стемпля від ґазет.

Цетинє 15 сїчня. З нагоди 200-лїтного ювилею панованя в Чорногорі династиї Неґушів виставлено мощі митрополита Данила, основателя сеї династиї, а князь мав промову до народу, котру принято з нечуваним одушевленєм.

Париж 15 сїчня. Сенат вибрав знову Любета своїм президентом. — Арештовано тут двох іспаньских анархістів.

Бомбай 15 сїчня. Джума ширить ся дальше. Місто має бути замкнене кордоном войсковим, щоби не допустити рознесеня джуми по краю.

Переписка зі всїми і для всїх.

І. Савка: 1) Урядник, все одно чи скарбовий, чи який инший, може просити о перенесенє зі взглядів на віру і народність, але инше дїло, чи его просьба зараз або таки взагалї буде увзгляднена. Зміна посади зі взглядів на особисту догідність урядника може наступити хиба лиш в дорозї ласки, бо треба зважати на то, що хто раз став урядником, приняв на себе обовязок робити то, що єму кажуть і там, де кажуть. Атже переносять н. пр. урядників з Чех аж на Буковину або з Галичини до Тиролю, а они, коли схочуть остати ся і дальше в урядї, не можуть сказати: Не піду! Можна однакож деколи заміняти ся з кимсь другим за таку саму посаду, але в иншій сторонї. Чи сей, чи тамтой спосіб взагалї для Вас можливий, то Вам може найлїпше сказати хиба Ваш начальник. Дальше треба ще й то зважити, в який спосіб хтось дістав ся на посаду в сторону, котра для него недогідна. Коли то стало ся зі взглядів службових або в дорозї дисциплїнарній, то справа перенесеня взагалї трудна, коли просто неможлива. А може у Вас на гадцї того рода перенесенє, яке свого часу було обіцяне деяким Русинам на Мазурщинї. Тогди стало ся так, що многі, котрі перед тим хотїли перенести ся, опісля, коли було можна, не зробили того, з виїмкою кількох. Можливість перенесеня на сїй основі, о скілько ми річ понимаємо, нинї передавнена. — 2) Книжок о добрім тонї і сальоновім поведеню в чужих лїтературах богато, лиш в нашій нема. У Німцїв найславнїйшою стала ся книжка Кніґґе'го (Knigge, über den Umgang mit Menschen) так, що нинї у них війшла она в приповідку; о чоловіцї брусоватім кажуть: Він, видко, не читав Кніґґе'го. Книжка цїкава, але в дечім перестаріла. Можете єї дістати у виданю Reclam, Universal-Bibliothek ч. 1138—40 цїна 36 кр., в оправі 60 кр. З инших наводимо: Adlersfeld, der gute Ton u. d. feine Sitte, 1 зр. 20 кр.; Ebhardt, d. gute Ton in allen Lebenslagen дуже добра книжка, 4 зр. 60 кр, в хорошій оправі 6 зр. Можете спровадити через найблизшу Вам книгарню, або через книгарню Г. Альтенберґа у Львові, або просто з Відня з k. k. Hofbuchhandlung Wilhelm Frick, Graben 27. З польских можемо поручити дешеву книжочку: Książeczka o dobrych zwyczajach towarzyskich, Cieszyn, nakładem Edwarda Feitzingera, цїна 20 кр. 3) Літоґрафовані скрипти Черного в антикварни Келера (Köhler Львів. ул. Баторого 28) і також книжка о рахунковости державній Schrott-a, польский переклад (здаєсь нам, вже вичерпаний) Кульчицкого. — За слова признаня дякуємо. — **Ґедалє Цімер в З.:** Суду не буде. Що до отвореня аптики, то можете найлїпше розвідати в тамошнім старостві, чи подано там о концесию. Тут не знають о тім нїчого. Може о тім знати також місцевий уряд громадский, так само і о посадї лїкаря. — **Цїкавий кружок з реставрациї в Ст.:** Длячого жінки бувають подібні до чоловіків? Чи такі пари добирають ся? — Ну, Ви цїкаві панове з реставрациї вбили порядний клин в голову відповідаючого Вам. Добре Вам бути цїкавими при пиві, але відповідаючому, і так вже на сухо, сушити собі голову Вашим питанєм, то таки якось „ніяково". Ну, але нехай! Коби Вам лиш відповідь припала так само до смаку, як пиво. Але мимоходом ще сказавши, щоби то було, як би маючий Вам відповісти був случайно старим молодцем? (Слова „кавалєр" я чомусь дуже не люблю, бо хоч оно й лицарского походженя, все таки нагадує менї латиньску назву шкапи — cabellus). Однакож я маю жінку, отже й зараз повів єї з собою до зеркала та переконав ся, що Ваше питанє не зовсїм оправдане, бо ми обоє дуже неподібні до себе. Але коли вже сушити собі голову, то сушити: я став пригадувати собі всї мої спостереженя і прийшов до переконаня, що у Вашім першім питаню єсть таки трохи рациї. Менї пригадала ся одна старша вже дама, котру я случайно видів у трамваю. Єї лице в першій хвили пригадало менї чомусь сьвященика, і то не звичайного пароха, але декана, а хоч она говорила з своєю сусідкою по польски, я би ще й нинї присяг, що то була „панї дзеканова". Дальше пригадав я собі цїлий ряд знакомих менї, особисто і лиш з лиця офіцирских жінок, з простою, як сьвічка, поставою, з марсовим, сьмілим лицем та ходячих войсковим кроком. Пересунув ся менї перед очима цїлий ряд професорок, урядничок, купчих і т. п.; прийшла навіть на гадку якась дама з густим, чорним вусом — хоч се вже не належить до Вашого питаня — і я зібравши все то разом прийшов до погляду, котрий прошу за відповідь приймити: Пари не добирають ся подібні, хоч случайно і то може бути; але спільне житє впливає на людий. Женщина, вже з природи податливійша, переймає часто від чоловіка не лиш его спосіб житя, але навіть его всїлякі навички, его спосіб бесїди, его ґестикуляцию. Тим способом може бути, що по довгих лїтах спільного житя, черти жінки укладають ся на єї лици подібно, як у чоловіка, а тогди роблять враженє подібности до него. — **Р. Н. учителька в Б.:** Анї угорскі анї краківский не витягнені. Дня 1 марта відбуде ся тягненє угорских; пригадайте ся тогди, а дамо Вам знову знати. — **О. М. в Д.:** На відморожені ноги робіть так: Рано і в вечер мочіть ноги в теплій водї і додайте до неї ложку або дві азотної (салїтрової) кислоти, котру можете купити в аптицї, але мусите сказати аптикареви, до чого Вам потреба, бо инакше Вам не продасть. Фляшинку з азотною кислотою треба сховати, бо та кислота палить, на одежи н. пр. випалить дїрку, а на долони шкіра від неї пожовкне, а відтак буде лущити ся; як би бризнула в око могла би випалити, а випита отроїла би і длятого не вільно єї кому небудь продавати. Розпущена значно у водї не шкодить, а на відморожене помагає. По вимоченю треба ноги добре обтерти, і червоні місця намастити сьвіжим соком з цитрини, та завинути ноги в чисті платки або убрати панчохи. Добре також мастити відморожені місця оподельдоком (купити в аптицї за пару крейцарів) або хоч би нафтою. Чоботи при відморожених ногах мусять бути зовсім вільні. Коли-б показали ся рани, то треба зарадити ся лїкаря.

джена, а котру она тепер в собі мовби придушила.

— Ви кого тут шукаєте? — спитав Гевард, коли незнакомий досить близько під'їхав і хотів тим спинити его поспіх. — Чей не приносите нїякої злої вісти.

— Певно, що нї — відповів незнакомий лишаючи питаючого в непевности, на котре питанє він відповідає: але коли трохи відотхнув, говорив дальше: Я чув, що ви їдете до „Вільгельма Генриха", а що й менї туди дорога, то гадаю, що з доброго товариства обі сторони будуть радї.

— Голосованє було би тут несправедливе, бо нас троє, а Ви могли би віддати лиш один голос.

— Не несправедливійше, як то — відповів тамтой — що молодому лицареви віддано в опіку дві молоді дами. Але коли він справдешний мужчина, а они справдешні женщини, то хоч би они були й иншої гадки, станут по вашій сторонї, так, що остаточно і Ваша партия буде мати лиш один голос.

Красна дівчина опустила очи в долину, а легенький румянець на єї личку закрасив ся темнїйше, підчас коли краска лиця єї товаришки, що їхала мовчки дальше, ще о волосок стала блїдша.

— Коли Ви їдете до озера, то взяли ся на злу дорогу — сказав Гевард холодно — гостинець, котрим треба туди їхати, єсть що найменше пів милї поза Вами.

— А вже ж — відповів незнакомий не зразившись холодним принятєм; — я перебував тиждень у фортї Едвард і хиба би був нїмий, як би не розвідав дороги, а нїмота зробила би зараз конець мому званю.

Розсьміявшись вдоволений сам із свого дотепу, котрий для товариства був зовсїм незрозумілий, говорив він з приналежною повагою дальше:

— Чоловікови мого званя не яло ся дружити ся занадто з тими, котрих має поучувати; то і причина, чому я не прилучив ся до войска. Впрочім гадаю, що чоловік на такім становищи, як Ви, мусить знати ся знаменито на веденю війни, тому я і вибрав собі Ваше товариство для товариской розривки і науки.

— Ви говорите щось о своїм званю і о науцї — відозвав ся Гевард, укриваючи свій гнїв. — Хиба-ж Ви маєте поучувати войско в походї, та и о чім? Як уживати оружия? Або може як уживати циркля і компасу?

Незнакомий видивив ся здивований на майора, а відтак лишивши на боцї свою самолюбивість, відозвав ся покірним голосом:

— О оружию не хочу нїчого й знати; Вашого натяку на циркель і компас не розумію. Не величаю ся нїякою висшою даровитостию, хиба лиш тим, що знаю ся трохи на величавій штуцї просьби і подяки, яку плекає сьпів псальмів.

— Отже сей чоловік учеником Джолльоля — відозвала ся Алїсия весело — і я беру его длятого в мою особлившу опіку. Та не хмуріть ся так, Геварде, зглянь те ся на мої уши, що тужать за сьпівом і позвольте сему чоловікови їхати з нами. Будемо до того мати ще й приятеля в хвили потреби — додала она глянувши з обавою на несамовитого проводиря попереду малого походу.

— Хиба Ви, Алїсиє, думаєте, що я дорогих менї людий вів би сею самотною стежкою, як би побоював ся такої хвилї?

— Нї — але сей дивний чоловік мене забавляє, а коли він ще має „музику в души", то не позбуваймо ся его товариства.

Очи їх стрітили ся на хвильку, а Гевард хотів би був, щоби та хвиля була як найдовша, але відтак послухавши єї знаку, поїхав з Корою наперед.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.